

skyldneren – eller i det mere praktiske eksempel ægtefællen – kan modregne skatten for den indkomst, den pågældende har haft i den periode, hvor boet har været under konkursbehandling, i tidligere underskud. Hermed vil der opstå et krav om tilbagebetaling af skat.

Springet fra skattereglerne for konkurs til en tvangsakkord indebærer imidlertid i alle tilfælde, og uanset om skyldneren vil have et krav på refusion af skat, at skyldneren, i den situation hvor det lykkedes at ændre en truende konkurs til en tvangsakkord, skal indgive selvangivelse for den periode, hvor konkursbehandlingen har pågået.

Dette vil imidlertid næppe i noget tilfælde have nogen positiv økonomisk effekt for skyldneren, idet skyldneren i praksis vil skulle aflevere de midler, der kommer retur fra skattemyndighederne, til kreditorerne. Udarbejdelsen af selvangivelsen vil på den anden side pålægge skyldneren udgifter til skattemæssig bistand, også i de – formentlig oftest forekommende tilfælde – hvor den pågældende ikke senere vil have noget væsentligt krav om tilbagebetaling af skat.

4.12.2. Lovforslagets udformning

Konkursrådet har overvejet, om de forskelle, der på grund af skattereglerne vil opstå i skyldnerens retsstilling ved tvangsakkord og de foreslåede nye regler om gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. pkt. 4.10., er hensigtsmæssige.

Den forskel, der består i reglerne om *adgangen til at fremføre et skattemæssigt underskud* for henholdsvis tvangsakkord og (gældssanering i forbindelse med) konkurs, indebærer, at der kan være et økonomisk incitament for skyldneren til at forsøge at opnå en aftale med sin virksomheds kreditorer frem for at afvente en konkurs og en efterfølgende gældssanering i forbindelse med konkurs. Dette finder Konkursrådet hensigtsmæssigt og finder ikke grundlag for at foreslå en ændring af reglerne herom.

Om den situation, hvor *en indledt konkursbehandling efterfølgende slutes med en tvangsakkord*, bemærker Konkursrådet, at Skattelovrådets formodning om, at rekonstruktion af regnskab mv. for en virksomhed, der havde været undergivet reglerne om konkursindkomst, ville blive ganske kompliceret, i praksis har vist sig at være korrekt.

Fastholdes der, uanset at der er indføres nye regler om gældssanering i forbindelse med konkurs, et krav om, at en virksomhed, der er undergivet konkursbehandling, skal indgive selvangivelse for den periode, konkursbehandlingen har været, hvis det lykkes for indehaveren at opnå en akkord, må det efter Konkursrå-

dets opfattelse frygtes, at det kan få en skyldner til at miste incitamentet til at fortsætte bestræbelserne på at søge en rekonstruktion af den pågældendes virksomhed, når der først er afsagt konkursdekret.

Konkursrådet finder derfor, at reglerne i konkursskattelovens §§ 5 og 13 bør ændres således, at det bliver valgfrit for den skyldner, der opnår en akkord efter at have været undergivet konkursbehandling, om den pågældende vil have sine skatteforhold afgjort efter konkursskatteloven eller efter de almindelige beskatningsregler.

Konkursrådet har herved også lagt vægt på, at Skattelovrådet i betænkning nr. 1101/1987 foreslog en regel, hvorefter beskatningen netop i denne situation ikke burde ændres, uanset at konkursdekretet ikke ledte til en afsluttet konkurs, og at der ikke af Skattelovrådet er anført betæneligheder med hensyn til risikoen for misbrug af en regel herom.

Konkursrådet peger på, at det herefter må forventes, at det i denne situation vil indgå i kreditorernes overvejelser om indretningen af en akkord, om den almindelige skattepligt skal anvendes på skyldnerens forhold. Det vil i praksis formentlig alene være fordringshaverne, der vil kunne opnå en økonomisk fordel af at vælge andre beskatningsregler end konkursskatteloven, da skyldneren i praksis vil skulle aflevere de midler, der kommer tilbage fra skattemyndighederne, til kreditorerne.

Regeringen er enig i Konkursrådets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 2 (forslag til konkursskattelovens §§ 5 og 13), og bemærkningerne hertil.

4.13. Andre spørgsmål

4.13.1. Panterettigheder

4.13.1.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 199, stk. 2, omfatter en kendelse om gældssanering ikke pantefordringer i det omfang, pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke dækkes af pantet. Bestemmelsen finder tillige anvendelse på udlæg.

Opnås gennem pant eller anden sikkerhedsret i skyldnerens ejendom delvis dækning for en fordring mod skyldneren, gives kun dividende af restfordringen i gældssaneringssagen, jf. konkurslovens § 201, jf. § 46.

Reglerne indebærer, at panthaveren har krav på de løbende ydelser (såvel renter som afdrag) af hele pantefordringen, og, hvis skyldneren misligholder, efter